

Głos Apostołów

Parafia pw. Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Oławie, pl. Zamkowy 16

23 stycznia 2011 r. Nr 45 (62)/11

Ks. Mariusz Szypa wraz z lektorem w drodze na kołędę

Fot. K. Strażyńska

Wydarzenie tygodnia

Życzliwi, ale zmęczeni...

Już tylko pojedyncze mieszkania pozostały do odwiedzenia, a tegoroczna wizyta duszpasterska definitywnie się zakończy.

Podobnie jak w roku ubiegłym ksiądz gościł w 68 procentach rodzin zamieszkałych na terenie parafii. O dwa procent (8 proc.) przybyło adresów, pod którymi mieszkańcy na propozycję kołеды otwarcie powiedzieli „NIE”. O tyle samo ubyło drzwi, które z niewiadomych przyczyn pozostały zamknięte (24 proc.)

Tyle podstawowe statystyki. A co z atmosferą? Jak zawsze dominowała życzliwość i otwartość. Wygląda na to, że w zdecydowanej większości, jeśli już zapraszamy duszpasterza w prywatną przestrzeń swego domu, to czynimy to z pozytywnym nastawieniem. Cenne jest też i to, że w wielu mieszkaniach na księdza czekały całe rodziny, choć nie brakowało i zdekompletowanych z powodu emigracji zarobkowej.

cd. na str. 4.

Papież dialogu... rozumu i wiary

Aż trudno zrozumieć, dlaczego z całego bogactwa wnikliwych refleksji na temat Kościoła, które znajdujemy w książce „Światłość świata”, świeckie media dostrzegły tylko problem antykoncepcji, homoseksualizmu i afer pedofilijskich z udziałem ludzi Kościoła. Bo przecież jeszcze przed ukazaniem się tego wywiadu-rzeki, który Peter Seewald przeprowadził z Benedyktem XVI, aż huczało od komentarzy na ten temat – tak głośno, jakby przynajmniej połowa książki właśnie temu była poświęcona. A tu raptem kilkanaście stron z ponad 180 -stronicowego wywiadu. Czyżby reszta była napisana językiem niezrozumiałym dla przeciętnego dziennikarza? A może wszystkie inne tematy w niej zawarte są nieciekawe, a przez to niegodne uwagi?

Rozczarowani mogą się poczuć także Ci, którzy uwierzyli w reklamowe hasło umieszczone na okładce książki: „Sensacyjny wywiad z papieżem”. Sensacji tu nie ma, bo autorzy książki o sensacyjność treści nie zabiegają. Dla tych, którzy ze stałym zainteresowaniem śledzą życie Kościoła i względnie dobrze orientują się w jego nauczaniu, książka będzie raczej usystematyzowaniem posiadanej wiedzy i uzupełnieniem o to, co gdzieś ze świadomości wypadło, niż odkrywaniem czegoś nowego. Będzie także – co oczywiste – autorytatywnym wykładem stanowiska Kościoła wobec najważniejszych problemów dręczących Kościół i świat współczesny.

Jaki obraz papieża wyłania się z lektury książki? Uderza spokój i rozważa Benedykta XVI, który choć chętnie, to w bardzo wyważony sposób odpowiada na pytania dziennikarza. Może to niemiecka precyzja każe mu zachować dyscyplinę języka, a może ciężar odpowiedzialności za słowo, na które Głowa Kościoła musi uważać znacznie bardziej niż profesor teologii, czy nawet prefekt Kongregacji Nauki Wiary. Gdy czytamy odpowiedzi papieża, nie mamy wątpliwości, że to teolog z najwyższej półki i człowiek o głębokiej wierze. Choć sam mówi o sobie, że nie jest mistykiem, to jednak jest zaprzyjaźniony z Augustynem, Bonawenturą i Tomaszem z Akwinu, do których często się modli, prosząc: „Pomóżcie!” (s.29).

Benedykt XVI jest też człowiekiem dialogu. Możliwość jego prowadzenia widzi praktycznie wszędzie: w Kościele, który „aby być skutecznym narzędziem Chrystusa, musi wsluchiwać się w głos swojego ludu; w relacjach z innymi wyznaniem chrześcijańskimi, które tak jak Kościół katolicki, czują się odpowiedzialne za świat i dostrzegają potrzebę jedności chrześcijan; ze światem, który zdając sobie sprawę z niebezpieczeństwa technokratyzmu i relatywizmu szuka trwałych wartości; i w końcu w zderzeniu racji religijnych i naukowo-racjonalnych. Szczególnie to ostatnie jest dla papieża bardzo ważne. Wiara, w rozumieniu Benedykta XVI, potrzebuje racjonalnego oparcia. Paradigmat ten wydaje się być nawet pewnym elementem wyróżniającym działalność Benedykta XVI, który sam przyznaje: „Skoro Bóg chciał uczynić profesora papieżem, to po to, żeby właśnie

ten moment namysłu i zmagania o jedność wiary i rozumu mógł się stać czymś, co znajduje się w centrum pontyfikatu” (s.90).

Papież odważnie mówi o kryzysie w Kościele wywołanym wieloma przypadkami nadużyć seksualnych księży i osób zakonnych. Szczególnie bolesne jest dla Benedykta XVI to, że wielkość ujawnionych przypadków zbiegła się z ogłoszonym przez Kościół Rokiem Kapłańskim. Papież znajduje tu jednak podwójne wytłumaczenie: z jednej strony może być to działanie samego szatana, który w ten sposób chciał skompromitować Kościół, uderzając w jego bardzo czułe miejsce, bo dotyczące grzechu przeciwko miłosierdziu, a może też ujawnienie i nagłosnienie tych przypadków jest wpisane w Boży plan, dzięki którym Kościół uruchomił proces głębokiego samoczyszczenia. I to, wg papieża, już się dokonuje i przynosi błogosławione owoce.

Dla Benedykta XVI takim obszarem, w którym już dokonuje się proces oczyszczenia i odnowy Kościoła, jest liturgia, która powinna umożliwić człowiekowi wyjść „poza i ponad siebie, oddać się Jemu” (s.164) i pozwolić, by Chrystus w nim działał. Centralnym jej wydarzeniem jest oczywiście Eucharystia. To w niej tkwi siła, która zdolna jest przewyciężyć każde zło i w niej obecne jest źródło koniecznych dla Kościoła przemian. Musi jej też towarzyszyć Słowo i modlitwa, która jest odpowiedzią na dar Eucharystii.

Wśród „znaków czasu” Benedykt XVI wymienia m.in. kryzys w obszarze ekonomii i ekologii, wynikający z fałszywie rozumianego postępu, który postrzegany jest często wyłącznie jako połączenie wiedzy i władzy, bez jakiegokolwiek odniesienia do dobra. Doprowadziło to do tego, że eksploatujemy zasoby Ziemi w sposób dla niej i dla nas niszczycielski. Postawa taka ściśle wiąże się z tym, co papież nazywa „dyktaturą relatywizmu” (s.62), czyli odrzuceniem możliwości poznania prawdy i zaniechaniem tworzenia jakiegokolwiek etosu, który określa złe i dobre postępowanie. A tym, którzy mimo to chcą etycznej jednoznaczności, zarzuca się nietolerancję i próbuje się ograniczyć ich przestrzeń działania.

Trudno w kilku zdaniach zaprezentować książkę, która jest tak bogata w wątki obejmujące praktycznie każdą istotną dla Kościoła i świata kwestię, oraz analizującą każde ważne wystąpienie papieża. To jest niewątpliwie najmocniejszy argument zachęcający do sięgnięcia po nią i uważne jej przestudiowanie. Pozwala ona także zobaczyć Benedykta XVI jako papieża otwartego na człowieka i jego problemy. Nie uchyla się przed odpowiedziami na nawet najbardziej drażliwe tematy, które ośmiągają wizerunek Kościoła jako autorytetu moralnego. Ostatecznie zawsze traktuje się je jako wyzwanie i ocenia z perspektywy wiary, a więc nie politycznej kalkulacji, co jest może właściwe dla instytucji świeckich, ale nie dla Kościoła, który jest Mistycznym Ciałem Chrystusa skoncentrowanym na tym, by każdy człowiek otworzył się na miłującego Boga i zjednoczył z Nim w wieczności.

Piotr Wróbel

Blisko 60 tysięcy dzieci w Polsce przeżywa każdego roku rozwód rodziców - Rozwód to dla dziecka największa trauma, której ustępuje nawet śmierć jednego z rodziców - alarmuje Fundacja Mamy i Taty

Fundacja pracuje właśnie nad kampanią społeczną, którą chce zwrócić uwagę na rosnącą liczbę rozwodów w Polsce. Badania opinii publicznej pokazują, że 81 proc. dorosłych Polaków postrzega to zjawisko jako bardzo poważny problem społeczny. Rozwód to zazwyczaj pogorszenie sytuacji materialnej, społecznej i zawodowej kobiety- matki wychowującej

samotnie małoletnie dzieci. W badaniach skutki rozvodu dla dzieci to m.in. regres w rozwoju intelektualnym i psychofizycznym oraz pogorszenie stanu zdrowia. W skali społecznej to bezpośredni wzrost kosztów leczenia w publicznej służbie zdrowia oraz skutki dalekosiężne płynące z gorszej lub utrudnionej socjalizacji dzieci z rozbitych rodzin. Fundacja przypomina, że brak ojca jest związany w badaniach społecznych z: 63 proc. samobójstw wśród młodzieży, 71 proc. dzieci porzucających szkołę, 85 proc. młodzieży osadzonej w więzieniach.

Ze świata

Wielka Brytania: sąd ukarał właścicieli hotelu za odmowę przyjęcia gejów...

P. i H. Bullowie, prowadzący hotel dla rodzin, oświadczyli, że nie zakwaterują w jednym pokoju dwóch mężczyzn, uważających się za małżeństwo. Wyjaśnili, że jako chrześcijanie nie zgadzają się, aby w pokoju przeznaczonym wyłącznie dla małżonków mieszkaly osoby, które nie spełniają tych wymogów. Żyjący ze sobą w związku partnerskim M. Hall i S. Preddy podali sprawę do sądu, który przyznał im słuszność i skazał właścicieli hotelu na zapłacenie grzywny. W uzasadnieniu sędzia A. Rutherford oświadczył, że ich poglądy są przestarzałe. Jednocześnie zauważył, że „nie da się uniknąć, iż prawo [uznające związki między osobami tej samej płci] będzie od czasu do czasu zderzało się z głęboko zakorzenionymi wierzeniami jednostek i grup społecznych”. Komentując

zdarzenie Lord Carey – były anglikański arcybiskup Canterbury, oświadczył, że chrześcijanie są prześladowani, gdyż ich stanowcze przekonanie, iż homoseksualizm jest rzeczą złą, jest zastępowane przez ustawodawstwo zwalczające dyskryminację z powodu orientacji seksualnej. Wielu ludziom poglądy małżonków Bullów będą wydawały się staroświeckie, a nawet odrażające, ale zawsze mieli oni prawo do wyznawania ich. Tymczasem obecnie przyzwalający klimat poprawności politycznej spycha tego rodzaju poglądy na margines, a prawo nie jest w porządku wobec ludzi wierzących.

Głos Apostolów
tytuł po łacinie: Vox Apostolorum, tytuł w języku polskim: Głos Apostołów

Redakcja:

Paweł Beyga,
ks. Mariusz Szypa,
ks. Tomasz Filinowicz, Katarzyna
Gancarz, ks. Janusz Gorczyca, ks. Sebastian Kowalski, Antoni
Markiewicz, Arkadiusz Januszkiewicz, Joanna Rajewska,
Jolanta Szewczyk, Alina Wilgosiewicz, Piotr Wróbel

Nasz e-mail: 2apostolowie@wp.pl

Kościół 28 stycznia wspomina świętego Tomasza z Akwinu, patrona teologii i katolickich szkół. Teologia to krytyczna refleksja nad Objawieniem. Swoje święto tego dnia obchodzi Papieski Wydział Teologiczny we Wrocławiu. Ta uczelnia od ponad trzystu lat funkcjonuje i kształtuje nowe pokolenia studentów. Historia Fakultetu Teologicznego wiąże się z powołaniem we Wrocławiu w 1702 r. Akademii Leopoldyńskiej, którą przekształcono w 1811 r. w Uniwersytet Wrocławski. Teologia znalazła się od początku w strukturach tychże uczelni. Po drugiej wojnie światowej nie było już miejsca dla teologii w murach Uniwersytetu. Wiąże

się to między innymi z tym, że teologii nie uznaje się za dyscyplinę naukową, a jedynie za zbiór pobożnych życzeń.

Obecnie rektorem uczelni jest oławianin **ks.prof. dr hab Waldemar Irek**. Na strukturę Papieskiego Wydziału Teologicznego we Wrocławiu składa się działalność czterech Instytutów, dwudziestu czterech samodzielnych katedr naukowych i dziewięciu zakładów naukowych. PWT to uczelnia specyficzna, ponieważ oprócz formacji intelektualnej stara się również formować wewnątrz człowieka. Doktorem honoris causa uczelni jest między innymi **Joseph Ratzinger** – obecny papież **Benedykt XVI**.

Paweł Beyga

Życzliwi, ale zmęczeni...

Spotkanie kolędowe nie było dobrą okazją do dyskusji na temat prozy życia parafialnego. Powodów może być kilka: nieśmiałość, obojętność, lęk przed reakcją księdza na słowa krytyki, a może po prostu brak czasu. Faktycznie do omówienia kwestii złożonych lepiej umówić się na indywidualne spotkanie. Za to już choćby krótki pobyt księdza, modlitwa za rodzinę, poświęcenie domu, nadal jest naznaczone atmosferą podniosłości, duchowego poruszenia, co przejawiało się już choćby w odświętnym wystroju mieszkania i eleganckim ubraniu domowników.

Snując refleksję na temat tegorocznej wizyty duszpasterskiej, chciałbym zwrócić uwagę na jeden szczegół. Odwiedzając rodzinę za rodziną można było odnieść wrażenie, że ludzie są zmęczeni, przepracowani. W mediach politycy opowiadają różne piękne rzeczy o stanie polskiej

gospodarki, o kierunkach rozwoju w perspektywie europejskiej. Tymczasem w rodzinie ukryta jest cała prawda o kondycji współczesnego gospodarstwa domowego. Aby jako tako funkcjonowało, wielu ludzi musi pracować po kilkanaście godzin dziennie, często biorąc za to mizerną pensję. Bywa, że ludzie nawet boją się narzekać, uznając za szczęście, że w ogóle mają pracę. I jeszcze wątek czysto duszpasterski – potrzebna jest nam katecheza dla dorosłych, bo bazowanie na wiedzy z katechezy sprzed kilkunastu lat nie wystarcza. I to jest wyzwanie dla nas, duszpasterzy.

Ks. Janusz Gorczyca

Komentarz do Ewangelii na Niedzielę

Ks. Mariusz Szypa

Mt 4,12-23

Początek

Bardzo wyraźnie rozpoczyna się nowy okres życia Jezusa – działalność publiczna. Opuścił On rodzinny Nazaret i osiedlił się w Kafarnaum. Ewangelista podkreśla, że dzięki temu spełniło się proroctwo Izajasza. Jezus zamieszkał w Galilei, która była ciągle narażona na wpływy pogańskie. Zwrócił się więc do pokoleń najbardziej zagrożonych, szukał zagubionych owiec Izraela. Misja Chrystusa nie ograniczała się wyłącznie do Żydów. Przyszedł bowiem wypełnić proroctwo zapowiadające zbawienie wszystkich narodów.

Zanim jednak Ewangelista rozpocznie opis działalności Jezusa, wspomina o uwięzieniu Jan Chrzciiciela. Czas Jana dobiega końca, gdyż przyszedł już Ten, dla którego przygotował drogi.

Podobnie jak inni rabinzi w Izraelu, Jezus miał swoich uczniów. Jezus jednak sam powoływał kogo chciał, rabinzi zaś przyjmowali przychodzących do nich. Pierwszymi powołanymi przez Chrystusa byli ci uczniowie, którzy później odegrali ważną rolę, zarówno w czasie Jego publicznej działalności, jak i w pierwotnym Kościele. Wszyscy powołani poszli bez wahania za Jezusem, pozostawiając swoje rodziny i porzucając dotychczasową pracę. Słowo Mistrza jest bowiem skuteczne: ma moc sprawczą. Powołując kogoś do pójścia za sobą, Bóg daje odpowiednią łaskę, dzięki której człowiek może podjąć i wypełnić powierzone zadanie. Uczniowie mają być współpracownikami Jezusa w Jego zbawczej misji, głosicielami Jego królestwa.

Oławski Klub Dyskusyjny „AEROPAG”

parafii pw. śś. ap. Piotra i Pawła
przy współpracy z Liceum Ogólnokształcącym
im. Jana III Sobieskiego w Oławie

zapraszają na pierwsze spotkanie dyskusyjne
w nowym cyklu

„Od politycznej poprawności
do barbarzyństwa czyli

KONIEC CHRZEŚCIJAŃSTWA?”

Gość specjalny
Tomasz Terlikowski
(Frona, Rzeczpospolita)

23 STYCZNIA,
GODZ. 20.00
WSTĘP WOLNY

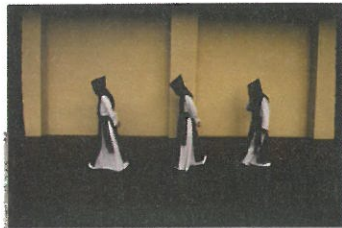
Aula Liceum Ogólnokształcącego w Oławie, pl. Zamkowy 10.
Spotkanie poprowadzą: Jolanta Kryswata i Piotr Wróbel.
Zapraszamy do dyskusji.

Zakon cystersów

Zakon cystersów został założony w 1098 przez św. Roberta z Molesmes. Opuścił on zakon benedyktynów i założył klasztor we Francji w miejscowości Cîteaux. Kolejno opat Stefan Harding oraz św. Bernard z Clairvaux przyczynili się do znacznego rozkwitu zakonu.

Zakon wywarł olbrzymi wpływ na kulturę średniowiecznej Europy, szczególnie w dziedzinie architektury i sztuki sakralnej. Do Polski cystersi przybyli w XII w., kładąc podwaliny pod polskie chrześcijaństwo i polską kulturę. Polskim błogosławionym cystersiem był Wincenty Kadłubek.

Cystersi noszą biały habit z czarnym szkaplerzem przepasanym płóciennym pasem, przez co są nazywani białymi mnichami. Zakon wydał około 850 świętych i błogosławionych (najbardziej znanym był św. Bernard z Clairvaux), a także administratorów.

Opactwa i klasztory cysterskie były w średniowieczu ważnymi ośrodkami kultuwjącymi kulturę, naukę, medycynę, wprowadzającymi postęp w rzemiośle i rolnictwie.

Charyzmatem zakonu jest służba Bogu i człowiekowi przez modlitwę oraz pracę. Drogą do naśladowania Chrystusa jest dla cystersów liturgia, która, jak nauczał św. Bernard, pełni funkcję sakramentu umożliwiającego Bogu kształtowanie człowieka na wzór Jego Syna.

W zależności od potrzeb Kościoła i możliwości klasztoru cystersi włączają się w różne dzieła apostolskie. W historii Kościół otrzymał od rodziny cysterskiej ok. 35 świętych i 41 błogosławionych, 3 papieży, 44 kardynałów, 598 biskupów i 1 doktora Kościoła.

Najbardziej znane opactwa i klasztory Cystersów w Polsce to: opactwo w Henrykowie, Jemielnicy, Krzeszowie, Lubiążu, Mogile, Rudach, Oliwie, Wąchocku i archiopactwo w Jędrzejowie.

Joanna Rajewska

Kanonizacja a beatyfikacja - to samo, czy nie to samo?

Ostatnio ogłoszono termin beatyfikacji Czcigodnego Sługi Bożego Jana Pawła II. Nastąpi to pierwszego maja. Beatyfikacji dokona Benedykt XVI, co jest odstępstwem od wielowiekowej tradycji Kościoła Zachodniego. Zazwyczaj kanonizacji dokonuje papież, natomiast beatyfikacji przewodniczy jego legat lub biskup miejsca. Kanonizacja odbywa się w Rzymie, natomiast beatyfikacja w miejscu urodzenia lub działalności danego Sługi Bożego. Czym różni się beatyfikacja od kanonizacji? Przede wszystkim należy podkreślić, że beatyfikacja jest dokumentem jedynie dyscyplinarnym, czyli pozwala się na publiczny kult danej osoby. Od tej chwili

można nazywać jego imieniem kościoły, wywieszać w kościołach obrazy, odmawiać publicznie modlitwy za jego wstawiennictwem. Jest to pozwolenie na kult danej osoby dla chętnych. Nie ma obowiązku oddawania czci osobie beatyfikowanej. Po odczytaniu formuły beatyfikacyjnej odsłania się wizerunek nowego błogosławionego. Kanonizacja zaś to już akt doktrynalny. Kościół wpisuje imię nowego świętego do Katalogu Świętych i nakazuje oddawać mu nabożną cześć. Wiara w świętość danej osoby należy do depozytu wiary. Od kanonizacji obowiązuje kult tego świętego w całym Kościele Katolickim. Wizerunek świętego jest odsłonięty od momentu rozpoczęcia uroczystości kanonizacyjnych.

Paweł Beyga

Dr Tomasz Terlikowski -

jest redaktorem naczelnym dynamicznie rozwijającego się portalu fronda.pl, publikuje też w Gazecie Polskiej. Wcześniej pracował w Newsweeku, Radiu Plus, redakcji katolickiej TVP ("Między ziemią a niebem"), dzienniku Życie (2004), tygodniku Ozon (2005-2006), gdzie był zastępcą redaktora naczelnego, dzienniku Rzeczpospolita (do 2008) i tygodniku Wprost (2008-2009). Od września 2009 r. jest szefem zarządu wydawnictwa Fronda. Prowadzi też rozmowy w PR 1 ("Śniadanie bez polityki") i współpracował z Popołudniem Radia TOK FM. Od 2004 roku jest redaktorem naczelnym Ekumenicznej Agencji Informacyjnej

ekumenizm.pl. W TVP2 współtworzy cykl "Wojna światów", jest także autorem scenariusza "Kwartetu Teologicznego". Prowadzi również magazyny historyczne w TVP Historia ("Dzieje Polaków", "U źródeł cywilizacji").

Publikował także w Nowym Państwie, Więzi, Znak, Tygodniku Powszechnym, Przeglądzie Powszechnym, Myśli Protestantckiej, Arcanach, Frondzie, Super Expressie i Studia Philosophiae Christianae. Jego felietony ukazywały się w portalu Tezeusz.pl (2006-2008).

źródło: http://www.spieta.com.pl/index.php?option=com_content&task=view&id=408&Itemid=71

Liturgia bez tajemnic

Paweł Beyga

Sakrament chrztu

W naszych świątyniach znajduje się jedna wielka chrzcielnica i „kilka mniejszych”. Te mniejsze to małe kropielnice przy drzwiach. Gdy przy wejściu do budynku kościoła (kościół pisanego przez małe k) zanurzamy w nich dłoń, mamy sobie przypomnieć chwilę naszego wejścia we wspólnotę Kościoła – budynku z żywych kamieni. Kreśląc znak krzyża, przywołujemy w pamięci formułę trynitarną, czyli „Ja ciebie chrzczę w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego”. Panuje powszechne przekonanie, że w pierwszych wiekach chrześcijaństwa chrzczono jedynie dorosłych. To nieprawda. Powszechną i bardzo częstą praktyką był także chrzest małych dzieci.

Jeśli zaś chodzi o ważność sakramentu chrztu. Zwyczajnym szafarzem tego sakramentu jest kapłan lub diakon, a nadzwyczajnym każdy wierny. Tego sakramentu może udzielić nawet osoba niewierząca, jeśli istnieje na przykład niebezpieczeństwo śmierci kandydata do sakramentu. Jeżeli osoba przyjęła chrzest, bo wystąpiło niebezpieczeństwo śmierci, a przeżyła to

potem w kościele, kapłan dopełnia jedynie obrzędów chrztu. Sakrament chrztu jest ważny, jeśli wiernie zostaną wypowiedziane słowa: „Ja ciebie chrzczę” itd. oraz woda dotknie skóry. Zazwyczaj do chrztu używa się wody święconej. W sytuacjach, gdy trzeba działać szybko, wystarczy zwykła woda. Świeca ze chrztu świętego, symbol Chrystusa – Światłości Świata, Alfa i Omega, Początku

i Końca, powinna towarzyszyć ochrzczoneму przez całe życie (od chrztu – trzymana przez chrzestnego - do śmierci – świecąca się przy trumnie). Dlatego powinna być używana podczas ważniejszych wydarzeń w życiu chrześcijanina (np. dniu pierwszej Komunii Świętej lub podczas odnawiania przyrzeczeń chrzcielnych).

Ogłoszenia parafialne

Poradnia Rodzinna przy parafii śś. ap. Piotra i Pawła w Oławie

Przyjmuje w:
PONIEDZIAŁKI w godz. od 8.00 - 10.15
WTORKI w godz. od 16.00 - 19.45
SOBOTY w godz. od 15.00 - 19.30

**Konieczna wcześniejsza rejestracja
drogą elektroniczną!!!
(www.petrus.olawa.pl)**

**Przypominamy, że w naszej parafii porządek
Mszy Świętych jest następujący:**

w niedziele:
7.00, 8.00, 10.00, 11.30, 13.00, 16.00, 18.00, 19.15
w dni powszednie: 7.00, 9.00, 18.00

W minionym tygodniu odeszli:

+ Marian Tadeusz TEMPEROWICZ

Wieczny odpoczynek racz mu dać Panie...

Archidiecezjalna Poradnia Adopcyjna Ośrodek Adopcyjno-Opiekuńczy

Czynna jest w poniedziałki i środy
w godz. 16.00 - 19.00
oraz w czwartki w godz. 9.00 - 14.00.
Wrocław, ul. Katedralna 4/25
tel/fax: 071-327-11-03

Kancelaria parafialna

Od poniedziałku do piątku w godz. 9.30 - 11.00.
Po wieczornej Mszy św. - od poniedziałku do
soboty.
W pilnych sprawach można kontaktować
się telefonicznie, dzwoniąc
pod numer tel: 783-596-323

**W minionym tygodniu przez chrzest
do wspólnoty Kościoła zostali przyjęci:**

Oliwia Zofia DOBROSZKO
Jakub Gracjan DZIĘBOWSKI
Anna Aleksandra ZYGMUNT

Plan kołedy

**Poniedziałek, 24 stycznia 2011r.,
od godz. 15.30, ulice:**

Oleśnicka, Bażantowa, Sokola, Koleśda dodatkowa(numery zgłoszone)

**Wtorek, 25 stycznia 2011r.,
od godz. 15.30, ulice:**

Kilińskiego, Chrobrego 21, 21a, 22, 23, 24, Koleśda dodatkowa(numery zgłoszone)

Nasz adres Internetowy
Zapostolowie@wp.pl

PARAFIA RZYMSKOKATOLICKA
PW. ŚŚ. AP. PIOTRA I PAWŁA
W OŁAWIE

www.petrus.olawa.pl